

„Naj le požro drug drugega ti velikani,“ je brnela muha. „Jaz imam rajša dvonožca nego slavca.“

„Nihče ni več na varnem,“ je zapela čebela. „Včeraj mi je dvonožec popil med.“

„Res je!“ je pritrdila deževnica. „Predvčerajšnjim je nabodel mojo sestro na trnek, pa je ujel veliko ribo.“

Za god.

Oče kupil je Ivanki
malo, lisasto kokoško,
zajčka belega kot snežec
pa dobil je bratec Joško.

Pa ponosen se pobaha:
„Glej, kako je lep moj zajček
in kako je priden, umen!“
Sestra reče: „Vidiš, jajček

dala mi je že kokoška. —
Kaj pa zajček ti podari?
Ej, kokoška je koristna —
zajček pa mi nič ni mari!“

„Čakaj, o Veliki noči
videla boš čudo!“ modro
bratec ji odvrne, z očki
zroč prepričevalno, bodro.

„Jajček tvoj, kajne, le bel je,
zajček pirhov pa mi znese
pisanih takrat vse polno —
zvrhan koš mi jih prinese!“

Miroslav Kuncič.

Pomladna.

Ciciban je zažogljjal
na zeleni veji,
kos sanjavo zagolčal
ob košati meji.

Gnezdece si spleta vrabček
na ponižni koči,
krade, uzma tihotapček,
kamor le poskoči.

Šelestijo vetri bujni
v gajih valujočih,
in kipijo žarki rujni
v čašah rož tresočih.

Kakor balzami dehtijo;
kot metuljčki brojni
v solnčni gloriji blestijo
cveti pestrobojni.

Iz bližine, iz daljave
vsebožanstvena pomlad
sladke diha nam pozdrave.
Hej, z menoj v svobodo, brat!

Miroslav Kuncič.